

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 016875 17 Увп
Бањалука, 23.1.2019. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша, предсједника вијећа, Душка Бојовића и Страхиње Ђурковића, чланова вијећа, уз судјеловање Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби И. Д. из К., заступаног по Ј. М. из Б., а оба по пуномоћнику Д. Т. адвокату из Б. (у даљем тексту: тужилац), против закључка број ... од 23. и 27.07.2015. године Скупштине Града Б., заступане по Правобранилаштву РС (у даљем тексту: тужена), у предмету доношења допунског рјешења о замјени градског грађевинског земљишта, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Округног суда у Бањалуци број 11 0 У 016875 15 У од 26.10.2016. године, у нејавној сједници одржаној дана 23.1.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев тужиоца за накнаду трошкова састава захтјева за ванредно преиспитивање пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом је, у ставу 1. изреке, одбијена тужба против уводно означеног акта тужене, којим је одбијен као неоснован захтјев тужиоца за доношење допунског рјешења у предмету број ... у којем је донесено рјешење од 25.9. и 7.10.2003. године, којим је, у тачки 1. диспозитива, од ранијих власника односно корисника преузето градско грађевинско земљиште које се налази у улици Степе Степановића, у Б. означено као к.ч. број 398/17(н.п. 774, у површини 600 м², уписано у зк. уложак број 5636 к.о. Б., друштвена својина са 1/1 дијела, са правом коришћења тужиоца са 1/21 дијела и других сукорисника, односно по катастарском операту уписано у п.л. број 258 к.о. Б. као посјед тужиоца са 1/1 дијела, а у тачки 2. диспозитива се додјељује тужиоцу ради грађења стамено-пословног објекта, градско грађевинско земљиште у истој улици означено као к.ч. број 386/126 (н.п. 511/2, 511/3 и 510/3) уписано у з.к. уложак број 2647 к.о. Б., општенародна имовина са 1/1 дијела, односно по катастарском операту уписано у п.л. број 858 к.о. Б. 5, посјед Град Б. - Фонд за управљање грађевинским земљиштем са 1/1 дијела, и у п.л. број 10 к.о. Б. 5, као посјед АИПК „Б. К. „ООУР „У.“ са 1/1 дијела, а у тачки 3. диспозитива тог рјешења је тужилац обавезан да плати ренту у износу од 6.696,00 КМ у корист буџета Града Б., те у тачки 4. диспозитива констатовано да ће након правоснажности тог рјешења Земљишно-књижно одјељење Основног суда у Бањалуци извршити укњижбу права на земљишту у корист Града Б. са 1/1 дијела, односно укњижбу права коришћења ради грађења у корист тужиоца са 1/1 дијела, у складу са чланом 62. став 4. Закона о грађевинском земљишту Републике Српске („Службени гласник РС“

број 41/03, односно 86/03, у даљем тексту: ЗГЗ), па у тачки 5. диспозитива да ће након правоснажности тог рјешења Управа... - Одјељење за катастар извршити промјену стања у катастарском оперативу тако што ће земљиште из тачке 1. тог рјешења уписати као посјед Града Б., а земљиште из тачке 2. тог рјешења уписати као посјед тужиоца, те у тачки 6. диспозитива тог рјешења да је то рјешење коначно у управном поступку. Ставом 2. изреке пресуде је одбијен захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Одбијање тужбе је образложено разлозима да је оспореним актом правилно одбијен захтјев тужиоца за доношење допунског рјешења у предмету број ..., у којем је донесено рјешење од 25.9. и 7.10.2003. године, које је постало правоснажно и извршно дана 2.3.2004. године јер је рјешењем Окружног суда у Бањалуци број У-285/03 од 2.3.2004. године обустављен поступак, због одустанка тужиоца од тужбе поднесене у управном спору против наведеног рјешења тужене, а имајући у виду да у поступку доношења тог рјешења тужене тужилац није ни постављао захтјев за исплату накнаде по основу разлике површине између додијеленог и преузетог земљишта, па тако да је по основу извршене замјене парцела остварио права која су му тим рјешењем призната, у складу са тада важећим ЗГЗ-ом. Суд је додао да није од утицаја што је оспорени акт донесен у форми закључка, иако је тужена рјешавала у меритуму одбивши захтјев тужиоца као неоснован, због чега је одлука требала бити донесена у форми рјешења, а да то у коначном не мијења на ствари јер је захтјев правилно одбијен, те се тужба указује без основа, сходно чему је одбијен и захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост због повреде прописа о поступку која је била од утицаја на рјешење ствари. Наводи да у складу са чланом 208. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“ број 13/02, 87/07 и 50/10, у даљем тексту: ЗОУП) тужена није могла закључком мериторно одлучити о поднесеном захтјеву, чиме је оспореним актом поступљено супротно одредбама члана 204. тог закона у погледу доношења допунског рјешења, те да је током цијелог поступања у том предмету повријеђено начело законитости, као и начело заштите права странака и заштите јавног интереса, те начело ефикасности и начело економичности поступка. Истиче да није својом вољом одустао од тужбе у управном спору пред Окружним судом у Бањалуци, у којем је побијао ваљаност наведеног рјешења тужене број ... од 25.9. и 7.10.2003. године, него је био приморан да повуче тужбу будући да би у противном, у складу са чланом 49. ЗГЗ-а изгубио право коришћења земљишта ради грађења, јер ако у року од једне године од правоснажности рјешења о додјели земљишта на коришћење ради грађења не поднесе захтјев да му се изда одобрење за грађење, губи то право, што није био у могућности ако води управни спор, па је био приморан или да повуче тужбу или да изгуби право коришћења замијењеног земљишта ради грађења, иако је у том рјешењу о преузимању односно додјели земљишта од 25.9. и 7.10.2003. године у образложењу наведено да има право на накнаду за разлику површине од 179 м², која накнада је предвиђена чланом 69. ЗГЗ и исплаћује се по одредбама Закона о експропријацији. Сходно томе сматра да је имао правни основ за подношење захтјева за доношење допунског рјешења, у смислу члана 204. ЗОУП-а, у погледу накнаде за разлику те површине, али је оспореним актом његов захтјев одбијен. Додаје да предметни поступак траје преко 10 година, те цијело вријеме трпи штету, јер тужена није испоштовала свој дио обавезе, а приморала га је да плати ренту за земљиште иако то није морао учинити, с обзиром да му тужена није надокнадила разлику површине земљишта, што цијели поступак чини сумњивим и указује на неправично поступање према њему, што упућује на то да је у питању повреда права на правично суђење и права на приступ суду, у смислу члана 6. Европске конвенције о људским правима и основним слободама (у даљем тексту: Европска конвенција), чиме је тужена повриједила његово право на неометано уживање имовине,

у смислу члана 1. Протокола број 1 уз ту конвенцију, јер му је неуставно узурпирана имовина од стране тужене, која се неосновано обогатила, а из ког разлога му по стандардима међународног права треба надокнадити штету. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи или укине и предмет врати нижестепеном суду, па да се тужена обавезе да му надокнади трошкове састава предметног захтјева, по пуномоћнику адвокату у укупном износу од 1.316,26 КМ.

Тужена је у одговору на захтјев остала код свих навода оспореног акта, предложивши да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор тужене на захтјев, те остале прилоге у списима предмета, на основу одредбе члана 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка предмета произилази да је тужена, поступајући по захтјеву тужиоца од 29.11.2000. године за додјелу, без конкурса, земљишта за стамбену изградњу, у којем је навео да је рјешењем број ... од 29.08.2000. године одбијен његов захтјев за издавање урбанистичке сагласности за изградњу објекта на к.ч. број 399/1 (н.п 774) к.о. Б. из разлога што је на том земљишту по важећем регулационом плану предвиђена изградња паркинга и зелене површине, због чега тражи да му се на име његовог сувласничког дијела на том земљишту (с обзиром да је уписан као сукорисник са 1/21 дијела) додијели као замјенско земљиште к.ч. број 386/126 (н.п. 511/2, 511/3 и 510/3) уписана у з.к. уложак број 2647 к.о. Б., на којој је дозвољена индивидуална стамбена изградња, по ком основу би могао добити грађевинску дозволу, донијела рјешење број ... од 25.9. и 7.10.2003. године о преузимању земљишта од тужиоца, односно додјели траженог земљишта тужиоцу, како је то наведено у диспозитиву тог рјешења. Против тог рјешења је тужилац покретао тужбом управни спор, а који је обустављен рјешењем Округног суда у Бањалуци број У-285/03 од 2.3.2004. године због тога што је тужилац повукао тужбу, чиме је наведено рјешење тужене о преузимању односно додјели земљишта постало правоснажно, у смислу члана 13. ЗОУП-а.

Након тога је тужилац дана 9.7.2013. године, поднио туженој захтјев за исплату накнаде по основу извршене замјене непокретности према поменутом рјешењу тужене о преузимању односно додјели земљишта, који захтјев тужиоца је закључком Подручне јединице Управе у Б. од 22.1.2014. године одбачен као неуредан, у погледу овлашћења које је тужилац дао Ј. М. да га заступа а он овластио пуномоћника адвоката И. Ђ. из Б. за заступање у управном поступку, а који закључак је поништен рјешењем ... од 22.1.2014. године и предмет враћен на поновни поступак и одлучивање, са образложењем да иако је ЗОУП-ом у члану 46. став 1. прописано да пуномоћник може бити адвокат, а за физичка лица брачни односно ванбрачни супружник странке или сродник странке по крви или по тазбини, то не чини ништавим облигационо правни однос између тужиоца и Ј. М. коме је тужилац дао пуномоћ за заступање са овлашћењем да уколико буде спријечен да га заступа, може именовати другог пуномоћника, што је именовани учинио овлаштивши адвоката за заступање тужиоца. У поновљеном поступку, пуномоћник адвокат је измијенио захтјев, тражећи доношење допунског рјешења у смислу члана 204. ЗОУП-а, у погледу одлуке о накнади разлике у површини замјенских парцела, која разлика износи 179 м² у корист парцеле која је преузета од тужиоцу у односу на парцелу која му је додијељена. Тај захтјев тужиоца је одбијен оспореним актом, који је потврђен побијаном пресудом, са разлозима већ изнесеним у образложењу ове пресуде.

Правилност побијане пресуде се не може довести у сумњу наводима захтјева.

Како је по захтјеву тужиоца од 28.11.2000. године за додјелу, без конкурса, грађевинске парцеле за стамбену изградњу, рјешењем тужене број ... од 25.9. и 7.10.2003. године преузета од тужиоца парцела број 398/17 (н.п.774) у површини од 600 м², те му на његово тражење додијељена, ради грађења стамбено - пословног објекта, парцела број 386/126 (н.п. 511/2, 511/3 и 510/3) у укупној површини од 421 м², при чему у поступку доношења тог рјешења тужилац није ни постављао захтјев за накнаду разлике површине од 179 м², које рјешење је постало правоснажно дана 2.3.2004. године доношењем рјешења Округног суда у Бањалуци број У-285/03 од 2.3.2004. године о обустављању поступка против наведеног рјешења тужене, јер је тужилац повукао тужбу, правилно је оспореним актом одбијен захтјев тужиоца за доношење допунског рјешења, у смислу члана 204. ЗОУП-а, о чему су у оспореном акту дати довољно јасни и аргументовани разлози, које је прихватио и нижестепени суд у побијаној пресуди, које разлоге прихвата и овај суд.

Стога на другачије одлучивање не може утицати што је у поменутом рјешењу о преузимању односно додјели земљишта од 25.9. и 7.10.2003. године, у образложењу наведено да тужилац има право на накнаду за разлику површине од 179 м², у ком смислу тужилац, што неспорно произилази из списка предмета, у поступку доношења тог рјешења није ни постављао такав захтјев за накнаду разлике тог земљишта. Имајући у виду да се у смислу члана 196. став 1. ЗОУП-а диспозитивом рјешења рјешава о предмету поступка у цјелини и о свим захтјевима странака о којима у току поступка није ријешено, што значи да се не рјешава образложењем рјешења, које у смислу члана 197. став 2. истог закона садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на одлуку која је дата у диспозитиву, произилази да нису били испуњени услови за доношење допунског рјешења, у смислу члана 204. ЗОУП-а, како је то правилно одлучено оспореним актом.

Чланом 204. ЗОУП-а је прописано да ако орган није рјешењем одлучио о свим питањима која су била предмет поступка, он може по приједлогу странке или по службеној дужности донијети посебно рјешење о питањима која већ донесеним рјешењем нису обухваћена (допунско рјешење), а ако приједлог странке за доношење допунског рјешења буде одбијен, против закључка о томе допуштена је посебна жалба.

С тим у вези треба истаћи да на правилност побијане пресуде не утиче што је у њој погрешно наведено да је тужена требала оспорени акт донијети у форми рјешења а не у форми закључка, што и тужилац сматра у предметном захтјеву, а што је нижестепени суд образложио тиме да је захтјев тужиоца у сваком случају одбијен као неоснован и да то у коначном не мијења на ствари. Код чињенице да је оспореним актом одбијен захтјев тужиоца за доношење допунског рјешења, те да је оспорени акт потврђен побијаном пресудом одбијањем тужбе, на правилност побијане пресуде није од утицаја такво погрешно тумачење одредаба ЗОУП-а од стране суда, јер је у члану 204. ЗОУП-а прописано да ако приједлог странке за доношење допунског рјешења, у ком смислу је и прецизиран постављени тужиочев захтјев, буде одбијен, против тог закључка је о томе допуштена посебна жалба, из чега произилази да је тужена у конкретном случају правилно одлучила закључком о захтјеву тужиоца за доношење допунског рјешења, због чега се приговори у том смислу указују без основа. На то није од утицаја ни што се тужиочев захтјев у суштини односио на одређивање накнаде за разлику у површини парцела, преузете од тужиоца у односу на ону која му је додијељена.

Имајући у виду да је по захтјеву тужиоца донесено рјешење о преузимању односно додјели земљишта, у којем поступку је тужилац неспорно имао учешће, те је против тог рјешења и поднио тужбу у управном спору, коју је потом повукао тако да је

судски поступак по тој тужби обустављен, чиме је то рјешење тужене постало правоснажно, на правилност предметног оспореног акта не могу утицати ни остали приговори тужиоца у погледу повреда правила поступка, које се односе на доношење рјешења о преузимању односно додјели земљишта, а такође ни приговори који се односе на повреду члана 69. ЗГЗ-а којим је прописано да ранији власник неизграђеног градског грађевинског земљишта које је преузето из његовог посједа има право на накнаду, која се одређује и исплаћује по одредбама Закона о експропријацији, будући да је те приговоре тужилац једино имао могућност истицати у управном спору против тог рјешења, у погледу којег је повукао тужбу и судски поступак обустављен. При томе нису од утицаја разлози које је тужилац навео у предметном захтјеву да је због њих повукао тужбу у том управном спору. Сходно томе, потпуно је без основа позивање тужиоца на повреду права на правично суђење и повреду права на имовину из Е. к. и њеног протокола, која права оспореним актом тужене неспорно нису повријеђена.

Из изнијетих разлога, по оцјени овог суда, у побијаној пресуди није остварен ниједан разлог њене незаконитости из одредбе члана 35. став 2. ЗУС-а, па се отуда, на основу одредбе члана 40. став 1. истог закона, предметни захтјев одбија.

Одлука о трошковима поступка из става 2. изреке ове пресуде, се заснива на одредбама члана 49. и 49а ЗУС-а, с обзиром да тужилац није успио у спору поводом предметног захтјева, сходно чему му не припада ни накнада за трошкове састава тог захтјева.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић